

Δημήτρης Γρηγορόπουλος

Μύθος πρώτος: Κατέρρευσε η αντίληψη του «μαθητευόμενου μάγου» της διαπραγμάτευσης. Υποτίθεται ότι οι διαπραγματευτές του ΣΥΡΙΖΑ θα έπειθαν τους θεματοφύλακες του νεοφιλελευθερισμού να διαγράψουν το μεγαλύτερο μέρος του χρέους, να αποδεχτούν μορατόριουμ και ρήτρα ανάπτυξης για την αποπληρωμή του χρέους, αλλά και εφαρμογή ενός νέου σχεδίου Μάρσαλ για την ανάπτυξη. Δηλαδή, ούτε λίγο ούτε πολύ, μας διαβεβαίωναν ότι ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θα αποποιόταν τη νεοφιλελεύθερη διαχείριση για τα μάτια του ΣΥΡΙΖΑ...

Στις επίμονες ερωτήσεις τι θα πράξουν, αν οι Βρυξέλλες απορρίψουν τα αιτήματά τους, απαντούσαν μονότονα ότι δεν θα τα απορρίψουν, γιατί λειτουργούν και προς το συμφέρον των δανειστών. Τα «έπεα πτερόεντα» κατέρρευσαν στη Συμφωνία της 20ής/2, που επιβάλλει στους Έλληνες «να πληρώσουν πλήρως και εγκαίρως τα χρέη τους».

Μύθος δεύτερος: Ο ΣΥΡΙΖΑ διατυμπάνιζε ότι η λύση για το ελληνικό χρέος και τη λιτότητα δεν αποτελούσε ελληνική αλλά κοινή ευρωπαϊκή υπόθεση (ΕΕ) και θ' αντιμετωπιζόταν με διεθνή ευρωπαϊκή διάσκεψη. Παράλληλα, προσέβλεπε σε μια συμμαχία του ευρωπαϊκού Νότου. Μάλιστα, προσέδιδε «μαρξιστικό» επίχρισμα σ' αυτή την πολιτική, θεωρώντας την διεθνιστική, ενώ χαρακτήριζε εθνικιστική την αντικαπιταλιστική αντιιμπεριαλιστική διεθνιστική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ρήξη και αποδέσμευση από ευρώ και ΕΕ. Αυτές οι ιδεοληψίες διαψεύστηκαν παταγωδώς στο Γιούρογκρουπ, όπου η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ εξασφάλισε υποστήριξη μόνον απ' τον εαυτό της (18-1).

Μύθος τρίτος: «Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ βάζει τέρμα στα μνημόνια και τη λιτότητα». Το άκρο άωτο της δημοκοπίας και ποταπής εξαπάτησης του λαού. Οι εφαρμοστικοί νόμοι των μνημονίων διατηρούνται και η εξαθλίωση που επέβαλαν στον ελληνικό λαό με το πετσόκομμα μισθών και συντάξεων, την τερατώδη ανεργία, τη φορομπηξία, τη συρρίκνωση των δαπανών για παιδεία και υγεία. Εξάλλου, το μνημόνιο της χώρας με το ΔΝΤ λήγει το 2016. Και το κυριότερο, τον Ιούνιο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα υπογράψει νέο μνημόνιο, ανεξάρτητα απ' το πώς θα ονομαστεί και τι ακριβώς θα περιλαμβάνει, για να εκταμιεύσει νέο ογκώδες δάνειο (30-40 δισ.).

Επιπλέον, το νέο Δημοσιονομικό Σύμφωνο επιβάλλει διαρκή λιτότητα και εποπτεία σ' όλες τις χώρες της ΕΕ. Εξάλλου, η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ευθαρσώς αποδέχεται πλέον τους ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς και το πρωτογενές πλεόνασμα, άρα και τη διαιώνιση της αιματηρής λιτότητας, με την οποία επιτεύχθηκαν αυτοί οι οικονομικοί στόχοι.

Μύθος τέταρτος: Η άμεση αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης, η σημαία με την οποία νίκησε στις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ συρρικνώνεται. Ακόμη κι αν εφαρμοζόταν αυτό το πρόγραμμα, θα απείχε παρασάγγας απ' το να δώσει λύσεις στα 6,5 εκατ. φτωχών της ελληνικής κοινωνίας. Τώρα οι βασικοί στόχοι του (κατώτατος μισθός, 13η σύνταξη, αφορολόγητο 12.000 ευρώ) παραπέμπονται στο μέλλον και υπό όρους. Απ' τα 12 προβλεπόμενα δισ. δίνονται μόλις 200 εκατ. για σίτιση, ηλεκτροδότηση, επιδότηση ενοικίου!

Μύθος πέμπτος: «Η κυβέρνηση καταργεί την τρόικα». Η αλήθεια είναι ότι η τρόικα, η αξιολόγηση, η εποπτεία διατηρούν το λειτουργικό ρόλο τους, απλώς με άμβλυνση των εξουτελιστικών μορφών αυτής της διαδικασίας και αλλαγή ονομασιών.

Ρήξεις και ρήγματα στον ΣΥΡΙΖΑ και η πολιτική αξιοποίησή τους

Η διακυβέρνηση της κοινωνίας απ' τον ΣΥΡΙΖΑ αναιρεί με ριζικό τρόπο και γρήγορους ρυθμούς την υποτιθέμενη αριστερή ταυτότητά του. Ωστόσο, οι εκτιμήσεις στον ποικιλόχρωμο χώρο της ριζοσπαστικής αριστεράς είναι αντιφατικές. Αυτή η αντιφατικότητα προκύπτει απ' το ιδεολογικοπολιτικό στίγμα και το πολιτικό σχέδιο των αριστερών δυνάμεων, αλλά αντικειμενικά απ' τον αδυσώπητη πίεση των ιμπεριαλιστικών κέντρων και της ελληνικής αστικής τάξης και τον ΣΥΡΙΖΑ απ' τα οξύτατα προβλήματα της χώρας, απ' το μικρό χρονικό διάστημα διακυβέρνησης, απ' την αυξημένη προσδοκία και ανοχή των μαζών, απ' τη διαπραγμάτευση της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ με τις Βρυξέλλες για τους όρους (νέο μνημόνιο) της νέας δανειακής σύμβασης τον Ιούνιο. Απ' το ότι ακόμη ο ΣΥΡΙΖΑ αυτοπροσδιορίζεται ως ριζοσπαστική Αριστερά σε αντιδιαστολή με τη σοσιαλδημοκρατία και την κεντροαριστερά, που στην εποχή του ολοκληρωτικού καπιταλισμού υιοθετεί τη νεοφιλελεύθερη αντίληψη εξ ου και ο νεολογισμός «σοσιαλφιλελευθερισμός» και η κρίση ταυτότητας αυτών των κομμάτων.

Ο όρος σοσιαλισμός διατηρείται στις προγραμματικές διακηρύξεις του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά έχει περιπέσει σε αχρηστία. Απεναντίας, χρησιμοποιείται απ' όλες τις τάσεις του ΣΥΡΙΖΑ ο κείνσιανισμός και το κοινωνικό κράτος, που συνιστούν την ειδοποιό ιδεολογική διαφορά του ΣΥΡΙΖΑ απ' την κυρίαρχουσα νεοφιλελεύθερη πολιτική της λιτότητας. Σε μια πιο προωθημένη εκδοχή η αναζήτηση νεοκείνσιανών και σοσιαλδημοκρατικών λύσεων επέχει στη σοσιαλρεφορμιστική συνείδηση θέση μεταβατικού σταδίου προς το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Η προφανής ασυμβατότητα του προγράμματος της ΔΕΘ, με την κολοβωμένη μάλιστα εφαρμογή του, με οποιαδήποτε έννοια μεταβατικού προγράμματος επιχειρείται απ' την αριστερή συριζαϊκή και τη φιλοσυριζαϊκή άποψη να θεραπευθεί με το σόφισμα ότι το πρόγραμμα της ΔΕΘ αποτελεί «συμπύκνωση» ή το μίνιμουμ του μεταβατικού προγράμματος ή σε άλλη ρεφορμιστική διατύπωση το «εφικτό και όχι το επιθυμητό».

Η αριστερορεφορμιστική αντίληψη, με τη συνδρομή ενός μεταφυσικού δομισμού που θεωρεί ότι η δομή μεταβάλλεται ποσοτικά όχι ποιοτικά, ισχυρίζεται ότι ακόμη και στη σημερινή συγκυρία που η κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ σαφώς υιοθετεί μια νεοφιλελεύθερη διαχείριση των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών και του πρωτογενούς πλεονάσματος, η ενότητα αντιθέτων «προοδευτικό-συντηρητικό» διατηρείται στη δομή (πολιτικοϊδεολογική και κοινωνική) του ΣΥΡΙΖΑ. Θεωρείται ότι η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ως αντανάκλαση των προσδοκιών της κοινωνικής πλειοψηφίας και των απαιτήσεων των αστικών και ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, με την πρωτοκαθεδρία του πολιτικού, μπορεί να επιλέξει την προάσπιση των λαϊκών συμφερόντων ή να υποκύψει στις πιέσεις του διεθνούς και εγχώριου κεφαλαίου. Κινητήρια δύναμη της αριστερής τάσης στον ΣΥΡΙΖΑ θεωρείται η αριστερή πτέρυγιά του.

Η αντίληψη μάλιστα αυτή δεν περιορίζει τη δυνατότητα ηγεμονίας της αριστερής πτέρυγας στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά την επεκτείνει στο προοδευτικό τμήμα της κοινωνίας, που στην πλειοψηφία του εκφράζεται πολιτικά απ' τον ΣΥΡΙΖΑ, με ταλαντεύσεις, όμως και στον κόσμο της Αριστεράς, κόμματα, κινήσεις, τάσεις, διανόηση. Αυτή η αντίληψη όχι μόνο διατηρείται αλλά και ενισχύεται με τη συντηρητικοποίηση της ηγετικής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ, μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης. Αυτή η αντίληψη μάλλον εκφράζει ευσεβείς πόθους και αυταπάτες, δεν επιβεβαιώνεται απ' την πολιτική συμπεριφορά της αριστερής τάσης που επηρεάζεται απ' τη συντηρητική στροφή του ΣΥΡΙΖΑ, όπως μαρτυρεί η υπουργοποίηση της ηγεσίας της, η ευρεία συμμετοχή της στη δημόσια απολογία και επικοινωνιακή συγκάλυψη της διαχειριστικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, η απουσία δημόσιας κριτικής στις επιλογές της κυβέρνησης και ζύμωσης στο ριζοσπαστικό τμήμα της κοινωνίας, που εκδηλώνει ήδη συγκρουσιακές διαθέσεις η μη διατύπωση μιας ριζοσπαστικής εναλλακτικής πρότασης. Η υπερεκτίμηση του ρόλου αυτής της αριστερής τάσης απ' την ίδια και από άλλες αριστερές τάσεις και διανοούμενους, ακόμη και εντός ή περίξ της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς εκφράζεται σε μια πιο συντηρητική και μια πιο προοδευτική εναλλακτική πρόταση, που αποτελούν όμως και συγκοινωνούντα δοχεία.

Η συντηρητική τάση εκπροσωπούμενη ιδίως απ' την ενσωματωμένη ηγεσία της αριστερής πτέρυγας καλλιεργεί αυταπάτες για τη δυνατότητα προοδευτικής στροφής του όλου ΣΥΡΙΖΑ κι έτσι δικαιολογούν τη νομιμοφροσύνη τους στην ηγετική πτέρυγα και στη δημόσια στήριξη των συντηρητικών επιλογών της, αυτοπαγιδευμένοι στο φοβικό σύνδρομο του υπονομευτή. Σ' αυτή την τάση εντάσσονται οι νεοκεϊνσιανές αυταπάτες, το μίνιμουμ της ανακούφισης του λαού στα πλαίσια της καθεστηκυίας πολιτικής με το «μαλακό» χωρίς ρήξη και ανατροπή, η λογική της παναριστερής ενάντια στη συντηρητική πολιτική, αλλά και μια εθνικολαϊκή συμπαράταξη υπό την ηγεμονία μιας «πατριωτικής» (ανύπαρκτης) αστικής τάξης, για την πάλη όλων «των Ελλήνων κατά των Γερμανών».

Η πιο προοδευτική εκδοχή για το ρόλο της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ προϋπήρχε, εκδηλώνεται όμως πιο εμφατικά και συγκεκριμένα στο μετεκλογικό τοπίο, δεδομένης της συντηρητικής στροφής του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η τάση τείνει να συγκροτηθεί από τμήματα της αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ, του συνδικαλιστικού του βραχίονα, της κοινωνικής βάσης του, από τάσεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Αυτή η τάση αποκλείει τη συντηρητικοποιημένη ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ή μεγάλο τμήμα της, τους εθνικιστές ΑΝΕΛ, τμήματα της κεντροαριστεράς εντός και εκτός του ΣΥΡΙΖΑ. Μ' αυτήν αντίληψη ερωτοτροπούν τμήματα της Αριστεράς που φρονούν ότι η επαναστατική αριστερά μπορεί ν' αναπτυχθεί και να ηγεμονεύσει μόνο ως αριστερή πτέρυγα και συνιστώσα ενός ευρύτερου αριστερού προοδευτικού πολιτικού συνασπισμού. Αν και η πιο προωθημένη πλευρά αυτού του κυοφορούμενου ρεύματος τοποθετείται στ' αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ, ωστόσο δεν έχει απογαλακτιστεί απ' το ρόλο του αριστερού συμβούλου του ΣΥΡΙΖΑ. Σ' αυτή την κατεύθυνση πρωταγωνιστούν τμήματα του ΣΥΡΙΖΑ (αλλά όχι μόνο) που διαφοροποιούνται μεν ιδεολογικοπολιτικά, αλλά δεν έχουν διασπαστεί οργανωτικά απ' αυτόν, άρα διακατέχονται και από αυταπάτες για τη δυνατότητα προοδευτικού αναπροσδιορισμού του ΣΥΡΙΖΑ.

Αν στο εγχείρημα αυτό, είτε συγκροτηθεί πολιτικά είτε λειτουργεί ως τάση του εργατικού λαϊκού κινήματος, ηγεμονεύσει η αριστερή γραφειοκρατία του ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχει ισχυρή πιθανότητα οι αριστερές ανησυχίες και μαζικές δράσεις να χειραγωγηθούν, για ν' αλλάξει ο συσχετισμός υπέρ της αριστερής τάξης στον ΣΥΡΙΖΑ ή να αξιοποιηθούν για την ανανέωση ενός φθαρμένου απ' τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και τη διατήρηση της ηγεμονίας του στο χώρο της πολιτικής και κοινωνικής Αριστεράς, παρά την απεμπόληση της λαϊκής εντολής για ριζική αλλαγή.

Η πολιτική πρόταση ενός τέτοιου μορφώματος, αν υπάρξει, θα σύγκειται από μίγμα ρεφορμιστικού και ριζοσπαστικών αντιλήψεων, ένα διευρυμένο πρόγραμμα αντιμετώπισης της ανθρωπιστικής κρίσης, ένα πλαίσιο αύξησης του βαθμού «ανεξαρτησίας» του ελληνικού κράτους - έθνους απ' την ΕΕ και τα άλλα ιμπεριαλιστικά κέντρα, με ακραίο όριο, την έξοδο απ' την Ευρωζώνη (αν υιοθετηθεί).

Ένα τέτοιο εθνικοκοινωνικό πρόγραμμα με αριστερό πρόσημο είναι προοδευτικό και ασφαλώς υπερβαίνει την αστική διαχείριση που έχει υιοθετήσει η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Η αριστερή κριτική κάνει αυτή την παραδοχή, αλλά δεν την απολυτοποιεί. Αξιολογεί την πρόταση αυτή αντιπαραβάλλοντάς την και με την αντικαπιταλιστική πρόταση, αλλά και εξετάζοντας την εφαρμοσιμότητά της στις συνθήκες του ολοκληρωτικού καπιταλισμού...

Μια αριστερή νεοκεϊνσιανή πλατφόρμα θα ήταν πολιτικά ευπρόσδεκτη, αν ηγεμονευόταν από το αντικαπιταλιστικό επαναστατικό πρόγραμμα.

Απεναντίας, αν απορροφούσε τμήματα της ριζοσπαστικής Αριστεράς και ηγεμόνευε στον προοδευτικό αριστερό χώρο, όπως συνέβη στη χρυσή εικοσιπενταετία (1945-1970) στη βέλτιστη περίπτωση θα εξασφάλιζε ένα αναδιανεμητικό συνολικά πρόγραμμα, κοινωνικό κράτος, προστασία πολιτικών και εργασιακών δικαιωμάτων, ρυθμιστική παρέμβαση του κράτους στην παραγωγή και την αγορά. Όμως δεν θα οικοδομούνταν μια «μικτή» μετακαπιταλιστική κοινωνία, όπως αξίωναν οι αριστεροί σοσιαλδημοκράτες, αλλά μια παραλλαγή καπιταλιστικής κοινωνίας (κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός κατά την κυρίαρχη αριστερή ορολογία της εποχής) που οι εγγενείς αντιφάσεις του καπιταλισμού θα την οδηγούσαν στην κρίση του 1973 και σε μίαν ακολουθία κρίσεων και αναίμικων ανακάμψεων, που ο

ολοκληρωτικός καπιταλισμός αντιμετωπίζει με τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη διαχείριση και αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις, οι οποίες θεσμοποιούν την εξαθλίωση και τον αυταρχισμό. Ο κείνσιανισμός απ' το χαρακτήρα του δεν είναι πρόγραμμα μετάβασης, στην εναλλακτική σοσιαλιστική - κομμουνιστική κοινωνία, όπως υποστηρίζουν και σήμερα οι αριστεροί κείνσιανοί, αλλά η ανώτερη μορφή καπιταλιστικής κοινωνίας που έχει δημιουργηθεί, κατώτερη όμως της αναγκαιότητας υπέρβασης της φύσει ανορθολογικής και εκμεταλλευτικής καπιταλιστικής κοινωνίας.

Εξάλλου, η κείνσιανή μορφή ανάπτυξης και διαχείρισης με αναδιανεμητική πολιτική, κράτος πρόνοιας, κοινοβουλευτική δημοκρατία και δικαιώματα στην ανεπτυγμένη μορφή τους αποτελούν ουτοπία στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Γιατί ο καπιταλισμός αυτός επιχειρεί να υπερβεί την οργανική αδυναμία του να αποκομίζει επαρκή κέρδη με την υπερεκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας, την επιβολή του κράτους έκτακτης ανάγκης, για να πειθαρχεί την υπερεκμεταλλεύμενη εργασία, ενώ ο παγκοσμιοποιημένος ολοκληρωτικός καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός μειώνουν το βαθμό κυριαρχίας του έθνους - κράτους.

Στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού είναι ουτοπία η επίκληση ενός ήπιου έστω κείνσιανισμού, αφού ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός διά στόματος Άντονι Γκίντενς («Ο Τρίτος Δρόμος»), έχει διακηρύξει το «τέλος του σοσιαλισμού» είτε με την έννοια της σοσιαλιστικής κοινωνίας είτε και με την έννοια του κλασικού κείνσιανικού αναδιανεμητισμού.

Η πολιτική των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων

Κείνσιανή πολιτική ούτε ως άμεση κυβερνητική πολιτική ούτε ως «μεταβατικό πρόγραμμα» είναι εφικτή. Διότι άμεση απαίτηση του κεφαλαίου στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό είναι η επιβολή των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων, αλλά και στρατηγική επιδίωξή του η ολοκλήρωση και εμπέδωσή τους. Ούτε στις ΗΠΑ εφαρμόζεται, όπως λέγεται από ορισμένους, κείνσιανή πολιτική, αλλά ένα μίγμα νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Στον καπιταλισμό των ΗΠΑ εφαρμόστηκε απ' την αρχή της κρίσης η πολιτική της ποσοτικής χαλάρωσης (παρόμοια εφαρμόζει τώρα ο Ντράγκι στην ΕΕ) με χρηματοδότηση των επιχειρήσεων εκδίδοντας πλασματικό χρήμα, για να επενδύουν οι επιχειρήσεις και να υπάρχει ανάπτυξη. Η ανεργία μειώθηκε αλλά με δημιουργία ελαστικών θέσεων εργασίας, ενώ 40-50 εκατ. πληθυσμού επιβιώνουν με κάρτα σίτισης, εκατομμύρια είναι οι άστεγοι και όσοι διαβιούν σε τροχόσπιτα, ενώ παρά τις αλλαγές Ομπάμα η δημόσια περίθαλψη είναι ακόμη σε χαμηλά επίπεδα.

Στη χώρα μας προωθούνται απ' τις μνημονιακές κυβερνήσεις οι καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, που αποτελούν το χρυσό κανόνα για την ανάκαμψη της κερδοφορίας του κεφαλαίου, αλλά και λόγω του υπερδανεισμού και των ελλειμμάτων (δημοσιονομικού και εμπορικού) της χώρας. Αυτή η πολιτική επιβάλλεται στη χώρα απ' τη δεκαετία του '90, αλλά εντατικοποιήθηκε για την αντιμετώπιση της κρίσης του 2008 με την εφαρμογή των μνημονίων.

Τα μνημόνια είναι κατά βάση εργαλείο για την επιβολή των αναδιαρθρώσεων, που απαιτεί το ξένο και ελληνικό κεφάλαιο. Οι αναδιαρθρώσεις εξοντώνουν το λαό και πλουτίζουν το κεφάλαιο: Λιτότητα, φορομνηξία, ανεργία, λουκέτο στε τριακόσιες χιλιάδες επιχειρήσεις, συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους, περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, ιδιωτικοποιήσεις, αυταρχισμός. Αυτά είναι τα «δώρα» της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης που εξαθλιώνουν την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Αυτή την πολιτική δεσμεύεται ν' ακολουθήσει και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

Τα μονοπώλια όχι μόνο δεν στέργουν σε μιαν αστική αναδιανεμητική πολιτική, που θα πρόσφερε κάποια ανακούφιση στα 6,5 εκατ. φτωχών της ελληνικής κοινωνίας (Πηγή: Γραφείο Προϋπολογισμού της Βουλής) αλλά αντιδρούν και στο πρόγραμμα αντιμετώπισης της ανθρωπιστικής κρίσης που εξαγγέλθηκε στη ΔΕΘ και ελάχιστα αντιμετωπίζει το πρόβλημα. Έτσι, απ' τα περίπου 12 δισ. που προβλεπόταν στο προεκλογικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, εξασφαλίστηκαν μόλις 200 εκατ. για την καταπολέμηση της ανθρωπιστικής

κρίσης! Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί να φανεί στοιχειωδώς ακόλουθη με τις προεκλογικές δεσμεύσεις και να εφαρμόσει ένα μίγμα ηπιότερης λιτότητας. Γι' αυτό συνηγορεί και η πρωτοφανής σε ειρηνική περίοδο ύφεση (25% του ΑΕΠ), το 1,5 εκατ. ανέργων, η απώλεια 30-45% των εισοδημάτων, το κλείσιμο 300 χιλ. επιχειρήσεων. Φαίνεται όμως ότι η αναλγησία του κεφαλαίου ούτε αυτή την ηπιότερη λιτότητα θα ανεχτεί. Ο αναπόφευκτος δανεισμός της χώρας τον Ιούνιο θα συνοδεύεται από νέα μέτρα για το δύσμοιρο λαό...

Με ποιο πολιτικό σκεπτικό προσεγγίζουμε δυνάμεις που διαφοροποιούνται απ' τον ΣΥΡΙΖΑ

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αναπόδραστα, παρά τις προεκλογικές επαγγελίες και τους φραστικούς λεονταρισμούς όχι μόνο δεν θα καταργήσει τα μνημόνια και τη λιτότητα που έχουν επιβάλει, αλλά θα προχωρήσει τον Ιούνιο και σε νέο μνημόνιο (με το ευφημισμό «συμφωνία» ή κάτι παρεμφερές), άρα και σε νέες επιβαρύνσεις. Η πρόσθεση και νέων βαρών στους ώμους των λαϊκών στρωμάτων και γενικότερα η αντιδραστική νέα συμφωνία της κυβέρνησης με τους δανειστές, παρά τους επικοινωνιακούς εξωραϊσμούς δεν θα αποτρέψει τη λαϊκή αντίδραση και πάλη. Γι' αυτό, ακόμη και ορισμένες δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις, στις οποίες θα μπορούσε να προχωρήσει αυτή η κυβέρνηση λόγω της απουσίας δημοσιονομικού κόστους, θα ανασταλούν. Εξάλλου, αυτή θα είναι η απαίτηση και του καθεστώτος που συνδέει τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις με έναν πιο ήπιο ή πιο οξύ κοινοβουλευτικό αυταρχισμό. Η πορεία προσαρμογής του ΣΥΡΙΖΑ στην καπιταλιστική τακτική και στρατηγική των αναδιαρθρώσεων, αναπόφευκτα θα δημιουργεί ρήγματα και στο κόμμα και τη βάση του ΣΥΡΙΖΑ, ρήξεις και αποστοιχίσεις απ' το κυβερνητικό στρατόπεδο. Αυτή η βεβαιότητα δεν πρέπει να μας κάνει έμπλεους ευφορίας, επειδή δήθεν με μια φυσική διαδικασία, αυτές οι μάζες θα σπεύδουν στις γραμμές μας, χωρίς να κουνήσουμε το δαχτυλάκι μας...

Αν δεν αναπτύξουμε συγκεκριμένες πολιτικές και ιδεολογικές παρεμβάσεις, κοινές δράσεις όπου μπορούμε, δεν θα διασταυρωθούν οι δρόμοι μας με τους διαφοροποιημένους του ΣΥΡΙΖΑ αγωνιστές. Το κρίσιμο ερώτημα είναι με ποιο ιδεολογικοπολιτικό πλαίσιο προσεγγίζουμε αυτές τις μάζες, για να τις προσελκύσουμε πολιτικά. Υπάρχουν τρεις βασικοί τρόποι δοκιμασμένοι στην ιστορία του κινήματος με αντίστοιχα αποτελέσματα:

Πρώτο, προσεγγίζουμε αυτές τις μάζες με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμά μας, με προωθητικούς συμβιβασμούς και ελιγμούς, που δεν αλλοιώνουν την ταξική ουσία του. Ας μην ξεχνάμε ότι μάστορας και δάσκαλος αυτών των συμβιβασμών, και όχι του οποιουδήποτε συμβιβασμού, υπήρξε ο Λένιν.

Δεύτερο, προωθούμε ακέραιο το πρόγραμμά μας.

Τρίτο, προσαρμόζουμε το πρόγραμμά μας στη συνείδηση αυτών των μαζών, νομίζοντας ότι έτσι θα τις προσεγγίσουμε ευκολότερα και αποτελεσματικότερα. Δείγμα της πρώτης προσέγγισης είναι η παρέμβασή μας στις πλατείες του Φεβρουαρίου. Πήγαμε στο Σύνταγμα γνωρίζοντας ότι θα ηγεμονεύσει το λαϊκό πατριωτικό πρόταγμα που προωθούν πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ αγαστά με την αστική τάξη. Δεν υποκλιθήκαμε σ' αυτό το πρόταγμα.

Κατεβήκαμε οργανωμένα με τα αντικαπιταλιστικά, αντιΕΕ, αντιευρώ συνθήματά μας. Στις μάζες αυτές είχε εκδηλωθεί πρόσκαιρα και θυμικά μια αντιΕΕ συγκρουσιακή διάθεση. Αν υπήρχε παρέμβαση του ΚΚΕ, διακριτή παρουσία της Αριστερής Πλατφόρμας, μαζικότερη δική μας παρουσία, ίσως αυτή η «χαραμάδα» να είχε γίνει άνοιγμα...

Αντίθετα, το ΚΚΕ απείχε απ' αυτές τις κινητοποιήσεις, όχι επειδή δεν ηγεμόνευε, αλλά επειδή δεν τις έλεγχε. Είναι γνωστό ότι δεν συμμετέχει σε κινητοποιήσεις που δεν επικρατεί απόλυτα το πολιτικό σκεπτικό του. Γι' αυτό και δεν συμπορεύεται έστω με άλλες οργανώσεις, για να μην 'μολυνθεί' απ' τα συνθήματά τους. Αυτή η πολιτική όμως οδηγεί στον απόλυτο σεχταρισμό.

Στην τρίτη περίπτωση, αν μια δύναμη υποβαθμίσει και ουσιαστικά αλλοιώσει το πρόγραμμά της, για να το εμφανίσει οικείο σε διαφοροποιούμενες πολιτικές δυνάμεις, κινδυνεύει, αντί να ηγεμονεύσει σ' αυτές, να ηγεμονευθεί απ' αυτές. Παραδείγματος χάρη, αν μια αντικαπιταλιστική δύναμη υποβαθμίσει το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμά της, για να προσεγγίσει έτσι νεοκεϊνσιανούς αριστερούς ρεφορμιστές ή αντιμνημονιακούς, αν εξασφαλίσει συμμαχία μ' αυτούς, στη βάση όμως ενός νεοκεϊνσιανού, σοσιαλρεφορμιστικού ή αντιμνημονιακού προγράμματος, ας αναρωτηθεί αν κέρδισε ή έχασε...

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 22.3.2015